

GLENBITEEN

Nr 1 2021

SAIGITS STYRELSE 2021

ORDFÖRANDE

Helen Eriksson
Filarvägen 9
176 71 Järfälla
070 299 8387

skattungen@yahoo.se

VICE ORDFÖRANDE

Annica Bladh-Jacobsson
Sandviksvägen 10
618 34 Kolmården
0768 646 887

annica_morris@hotmail.com

KASSÖR

Ingrid Wennerhag
Lilla Mölleröd 1615
282 65 Bjärnum
070 712 7307

ingrid@pcsyd.se

SEKRETERARE

Karl Smedstad
Spjälkövägen 1 B
372 97 Ronneby
0733 664 916

karlsmedstad@hotmail.com

sekreterare.saigit@gmail.com

STYRELSELEDAMOT

Annica Bladh-Jacobsson
Sandviksvägen 10
618 34 Kolmården
0768 646 887

annica_morris@hotmail.com

STYRELSELEDAMOT

Lisa Beste
Höjdvägen 5
756 53 Uppsala
070 142 3417

lisa@beste.se

SUPPLEANT 1

Anette Forslund
Fårabökevägen 309
265 72 Kvidinge
070 457 515

buenazos.anette@yahoo.se

SUPPLEANT 2

Pernilla Ulfvengren
Fleminggatan 99
112 45 Stockholm
070 827 3764

penilla.ulfvengren@gmail.com

GLENBITEN

Ansvarig utgivare: Helen Eriksson

Redaktör: Pernilla Ulfvengren

ISSN 2003-6590

Glenbiten nr 1 år 2021

18:e årgången!

Sid 4	Ordförandes rader
Sid 5	Styrelseinformation
Sid 6-8	Fjällglennen vs fjälllämmeln
Sid 10	Kurstips
Sid 12-13	Första glennarna i Sverige
Sid 14-16	Att träna en glen - Del 1
Sid 18-20	Gwendolyn och Emeth

Framsida: Ella, foto av Karl Smedstad

Baksida: Hagrid, foto av Pernilla Ulfvengren

Ordförandes rader

Våren kommer och går som vanligt men jag har i alla fall sett snödroppar så den måste vara i antågande. Hundarna har fått vårkänslor och rullar sig med förnyad entusiasm i varje lerpöl de kan hitta.

Tyvärr har jag redan behövt plocka fästing på en av hundarna. Det är ett vårtecken jag gärna avstår ifrån ...

Annars börjar vi väl alla att tröttna på covidisoleringen. Årsmötet blev ju, som vi redan meddelat, uppskjutet till nästa år. Nu hoppas vi på att vår planerade utställning i Eskilstuna ska bli av. Inte minst för att våra glennar börjar se ut som hippies när utställningsfiffningen uteblir. Förvisso charmigt, men det börjar bli dags att ta fram deras yttre skönhet nu. Utställningen är förlagd till mitten av juli och om vi alla håller tummarna träffas vi nog där!

Glenpromenader är något vi dagligen ägnar oss åt, men visst vore det extra roligt om vi kunde gå tillsammans? Vi får även hålla tummarna för gemensamma glenpromenader.

Håll utkik på vår hemsida för senaste nytt och information om våra, förhoppningsvis, kommande aktiviteter.

Helen Eriksson

STYRELSEMÖTE HAR HÅLLITS DEN 23 FEBRUARI
VARIFRÅN FÖLJANDE INFO OCH BESLUT RAPPORTERAS

- ① Rasspecialen i Terrierposten nr 1/2021 har godkänts och tidningen har gått till tryck. Distribution av TP sker i mitten av mars.
- ② Länsklubbsutställningar är hittills inställda till och med 20 juni 2021, special- och rasklubbsutställningar till och med 22 maj, p g a Coronapandemin. Vi hoppas fortfarande på att kunna hålla vår rasklubbsutställning i Eskilstuna i juli.
- ③ Då i princip inga utställningar kommer att hållas åtminstone första halvåret 2021 väcktes frågan om vi behöver ställa in Årets Glen även detta år. Beslut tas vid senare styrelsemöte.
- ④ SKKs utställningskommitté har tankar om att ersätta CUA-utbildningen med en utställningsfunktionärsutbildning som är mer allmän och riktad till alla som ingår i en arrangörsgrupp i en klubb. SvTeK har skickat ut en enkät till klubbarna för att få in synpunkter, som styrelsen har möjlighet att besvara.
- ⑤ Synpunkter har skickats till SvTeKs avelskommitté angående förslag till ändringar i rasstandarden för Irish Glen of Imaal Terrier. Ordvalet "Rak front" under "Fel", som sannolikt innebär "raka framben", kan möjligen feltolkas. Kontakt tas även med Irländska Kennelklubbens ordförande angående formuleringen "straight front".

Nästa styrelsemöte hålls onsdagen den 24 mars.

Fjällglennen vs fjällämmeln (Text av Ing-Marie Alfredsson)

Eller rättare sagt - det var en ekorre och en sork som tillsammans gjorde glennens hela sportlov till fjälls. Snö, gnistrande sol och helt oslaskigt landskap. Ingen lera, översvämning eller horisontella stormregn så långt ögat nådde! Ofantligt härligt som omväxling till den evighetslånga höst-vinter som legat över oss som en blöt, grå filt och stängt ute dagsljuset i flera månader. Matte och husse hade först tänkt pröva att åka turskidor med glennen i sele i den fina fjällnaturen, se hur det fungerade. De ändrade sig raskt när de såg hur många andra som hade med sig sina hundar ut i de hundtillåtna utflyktsspåren. Och barn. Runtkasande små glemagneter på skidor. Glen vill ju gärna fram till alla små (och stora) tvåbenta typer, helst även de fyrbenta. Säger hej, gosa lite, gärna även brottas en stund i all vänskaplighet. Normalt sett håller matte emot lite så omgivningen inte drabbas av ofrivillig glenpåhälsning. Det är mycket svårare att få håll på en ostyrig glen med glidiga, stålkantade turskidor på fötterna, så tanken om hundskidturer skrinlades raskt till förmån för långa förmiddagspromenader med hunden till fots istället. Skidturerna fick tas på eftermiddagarna, utan draghjälp.

Längs ån hade man plogat och plattat till snön så det gick att gå trots 70 cm snödjup - perfekt för hundpromenader. En morgon skuttade en ekorre plötsligt från skogsbrynet över stigen, upp över snövallen och upp i en tall. En av glennens högsta önskningar är att få närkontakt med en så'n där luddig, långsvansad trädspringare, så han kastade sig snabbt efter över den höga snövallen med ambition att äntligen få tag i EKORREN – hans dröm!

Tji fick han. En hund som är en A4-pärm hög och har 19 cm markfrigång tar sig fram rätt dåligt i 70 cm natursnö, trots att han är utrustad med breda paddelliknande tassar. Han försökte dock ihärdigt fortsätta ekorr-förföljandet - bökande, kramsande och småskällande - med enbart nostippen och svansen uppstickande ut snön. Den kaxiga ekorren satt lugnt i trädet intill och tittade ner på spektaklet. Jag är rätt säker på att han hade ett ekorrhånflin på läpparna när han skuttade vidare, medan husse och matte under viss munterhet grävde fram den smått frustrerade glennen ur snön. "Vart tog min EKORRE vägen?!!" Att han varit nästen helt begravd i snö och i princip fast bekymrade inte glennen det minsta.

Lite längre fram längs promenadvägen fanns ett ställe som glennen varit intresserad av och sniffat extra vid dagen innan. Han tänkte sig kanske att det var en fet fjälllämmel eller vessla som gömde sig där under snön i åbrinken, matte gissade mer på en sork eller möjligen en hög kattbajs (båda står högt på glennens önskemeny). När vi kom åter dit efter ekkorridenten var det som att glennen hade bestämt sig för att vad det nu än var för go grej som fanns där under snön, så skulle den minsann inte komma undan! Ingen mer smitning likt den tykna ekkorren här inte. Hunden dök resolut ner med hela huvudet i snön och började raskt gräva sig snett neråt, skyfflande snö som besatt med paddel-tassarna (man fattar varför tassarna ser ut som de gör när man ser en glen gräva). Snabbt hade hunden bökat sig ner så långt att nästan bara bakbenen och svansen stack upp. Det blev för matte att ingripa återigen och hala upp hunden bakåt innan han riskerade försvinna helt under snön och drutta ut i ån. Tur att glennar har handtag! (svans)

Var glennen förskräckt denna gång över den omöjliga och halvfärliga positionen han satt sig i?

Näe - han var tvärtom märkbart störtnöjd, smaskande på något litet han känt lukten av genom snömassorna.

Äntligen seger för glennen!

Precis hemkomna från fjällveckan ner till västkusten drog stormen Ciara in. Hu! Vi försökte i det längsta att hålla oss inne i stormen men vågade oss på en snabb rastrunda när vi tyckte att de värsta byarna avtagit lite. Tji fick vi. Mycket har vi varit med om, men sådana vindstyrkor har sällan upplevts. Plötsligt kom det en extra stark vindby och matte blåste bokstavligen talat bort, eller åtminstone rutschade hon 5-6 meter tvärs över en väg och ner i ett dike! Då var matte tacksam för att glennen är just lågbent, stabil och har låg tyngdpunkt (är välnärd). Han fungerande nämligen ypperligt som släpänkare! (Båttintresserade läsare fattar precis vad jag menar) Utan glennen i sele som stadigt 20 kilos mothåll hade matte handlöst flaxat omkull i stormbyn. Som det var nu rutschade glennen med ett par steg men stabiliserade sedan upp och saktade ner hela ekipaget så att matte höll sig på fötterna, även om hon hamnade i diket.

En seger för glennigheten och ett bevis på hur deras kropps-konstitution historiskt sett måste ha varit en fördel många gånger - Irland har ju sällan haft 70 cm snö men desto oftare storm...

Glennar kan! :)

Vinnande bidrag till Almanackan 2021

Månadens bild Januari

FOTOGRAF: Alison Owen

Månadens bild Februari

FOTOGRAF: Suzanne Williams

Studiefrämjandet erbjuder

distansföreläsning med Maria Brandel om att komma igång med träning av din hund och hitta ny motivation.

Föreläsningen utgår från Marias nya bok "Bästa starten", och om den säger hon följande: "Oavsett ras, ålder och hundsport vill vi ge guld-kornen för den allra bästa grunden. För att du ska lyckas med träning eller tävling, och samtidigt ha riktigt roligt tillsammans med din hund!"

Föreläsningen äger rum kl 19 - 21 onsdagen den 24 mars 2021.
Du hittar anmälan på Studiefrämjandets hemsida under länken

Sök kurser, evenemang & studiecirklar

Under Filtrera din sökning gör du urvalet

Visa endast distans och Hund & Husdjur.

På Studiefrämjandets hemsida hittar du även massor av lokala kurser om du istället söker på ditt län + *Hund & Husdjur*,
utan att markera *Visa endast distans*.

Många kurser är utomhus och med begränsat antal deltagare, så det kan gå att delta även med hänsyn till pandemirestriktionerna.

Kursdeltagare? Foto: Suzanne Williams

UPPFÖDARMÖTE

Under april månad planerar vi ett uppfödarmöte, givetvis via telefon. Vi tänker att även ni som INTE är uppfödare ännu får delta på mötet, och vi kommer så gott vi kan besvara era frågor. Även hanhundsägare är välkomna att delta.

Maila gärna förslag på vad ni vill att vi tar upp, senast den 1 april. Vi ser gärna att ni anmäler ert intresse att delta senast detta datum också.

Väl mött hälsar vi i avelsrådet

E-mail avelsrad@saigit.se

GLENBITEN

Hej alla Glenbitna!

Vi som sätter ihop den här tidningen tar gärna emot idéer och feedback.

Tidningen är er så skicka in material till tidningen!

Ni vet ju hur roligt det är att läsa om andras hundar!

glenbitten@saigit.se

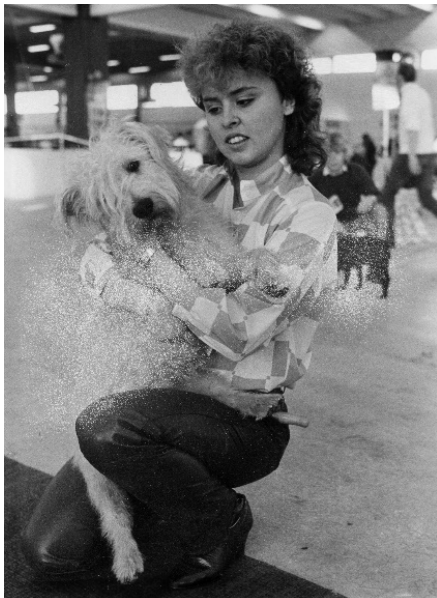
DE FÖRSTA GLENNARNA I SVERIGE

Den första glennen i Sverige som vi har en aning om kom 1977. Det var Fionnuala of Granitefields. Ett år senare kom Zaptochy Boy. Båda två var från Irland och ägda av Signe Lindström. Tyvärr blev det aldrig några valpar.

Fionnuala

Sen var det tyst på glenfronten till 1982, när tiken Inveraray Sinead (Irl Ch Daleview Delight and Park Beauty) anlände till Sverige. Två år senare (1984) kom Inveraray Eamon (Carlow Rebel och Cirrus Lass). Eamon är nog den man såg som modell för en lite modernare glen.

Sineads första utställning med
matte Annette Andersson

Eamon

Både Sinead och Eamon kom från Irland och var uppfödda av George Campbell. De blev båda Int och Nord Ch, och fick en del grupplaceringar.

Eamon och Sinead

Dessa två gjorde mycket bra PR för rasen, man kunde se dem i både i kvällstidningar och i veckotidningar, och även på Skansens stora scen. Sinead, eller Shinny som hon kallades, fick 4 kullar, alla med Eamon.

Shinnys första kull i magen

Första kullen i Sverige

1986 importerades Malsville Doune (Malsville Guitar Man Eversley Patrick) från England, uppfödare Liz Gay. Hon var fyra år när hon kom och fick endast en kull valpar, som hon fick med Inveraray Eamon. 1987 importerades C.Reing Inveraray Daisy från Irland, uppfödare, George Campbell. Hon ställdes ut några gånger, men användes inte i avel. Samma år kom Diademhill Zip O´Dex (Diademhill Direct Line with Zippor and Diademhill Dynasty) från England, uppfödare L. Sullivan. Han blev S Ch och avlade fyra kullar med olika tikar.

Annette Andersson

Att träna en glen - del 1

Detta är första delen i ett lite längre inslag. Delarna kommer successivt att presenteras här i Glenbitten några nummer framöver.

Hur en glen svarar på olika typer av träning varierar från individ till individ, det kan även skilja sig en del mellan könen på hundarna. Det varierar med vad man tränar, hur uppfinningsrik man är som förare, och vilka metoder och knep man använder för att fånga och behålla glennens intresse för träningen – d v s vad glennen tycker är kul och värt mödan att göra tillsammans med föraren upprepade gånger och inte. Det finns de som upplever att glennar kan vara lite svårmotiverade för träning, och att det kan vara klurigt att hitta belöningar som är tillräckligt starka för att glennen ska tycka de är värda att anstränga sig för.

Bild 1: Exempel på att man kan ha flera olika leksaker att alternera mellan som belöning. Gärna byteslika och med handtag/rep så att man kan dra dem på marken och kampa med hunden

Många terriers har drag av detta, men vissa glennar tycks ha utvecklat denna egenskap en bit extra. Det kanske inte är så konstigt, eftersom glennarna under långa tider historiskt sett behövt spara på sina krafter till att själva hitta föda och inte sällan behövt kämpa för att få den i den där avlägsna dalen på Irland.

Den hund som inte varit smart, självständig, snabb, stark eller dådkraftig nog har inte överlevt helt enkelt. Inte heller den som utsatt sig för risker som inte står i paritet med vad som eventuellt kan vinnas har överlevt, och kunnat föröka sig i långa loppet

Fastän glennen har levt med människor historiskt sett, så har evolutionen ändå haft sitt finger med i spelet länge på denna ras som fortfarande har mycket nära till sitt ursprung. Med tanke på glennars förmåga att vara just självständiga, dådkraftiga och att inte ge upp (d v s vara envisa) så kan träningsformer som enbart innebär detaljstyrning och långtgående, avancerat samarbete med människa, utan inslag av ovanstående, vara svårare att få hunden intresserad av och fortsatt engagerad i. Välj då hellre till en början något som mer talar till glennens naturliga fallenheter, som t ex olika typer av nosarbete, utöver den vanliga vardagshyfs-träningen. Efter det kan det vara lättare att gå vidare och pröva andra träningsformer när hunden väl fått upp ögonen för att det faktiskt kan vara kul att göra saker tillsammans med sin förare och få attraktiva belöningar för det.

De generella dragen i rasen innebär ofta att glennen är nyfiken, intresserad av det mesta och vill undersöka allt som är nytt - personer, aktiviteter, föremål, platser etc. ("Kontrollant" skulle vara ett yrke som klippt och skuret för en glen!)

Bild 2: Exempel på några olika mjuka smak- och luktrika godisbelöningar som kanske kan falla glennen på läppen - kyckling, hjort, ost

Många glennar tröttnar sedan lika snabbt och visar ointresse om det nya inte innebär tillräcklig stor vinning eller nytta, ur glennens subjektiva synvinkel. Denna bakgrund i rasen är bra att veta om och förstå för den som har en glen, oavsett om det är vanligt vardagshyfs eller någon specifik hundsport man tänker börja träna med sin hund.

Det kan vara bra att veta att glennen mognar relativt sent - det tar några år för en glen att "landa", ibland uppåt 3-4 år. Ge inte upp träningen under tiden, utan testa med jämna mellanrum vad som funkar och vad som inte funkar med just den hunden du har. Det finns sporter och aktiviteter som kanske inte funkar så bra när hunden är 1 år men som kanske funkar mycket bättre ett år eller två senare när hunden mognat ytterligare. Under tiden kanske ni hunnit pröva på andra trevliga aktiviteter som passat bättre just där och då.

Glöm inte - all belöningsinriktad träning du gör med din hund och all kontakt du försöker skapa är på plussidan. Du och hunden kommer att ha nytta av den, även om du kanske inte alltid tror det!

Hur ska man tänka då, när man ska träna en glen?

Några heta tips är:

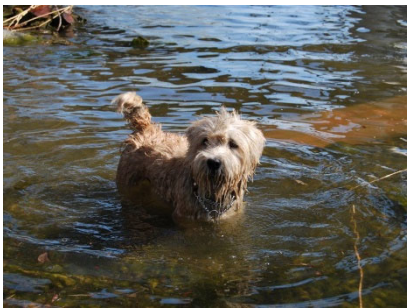
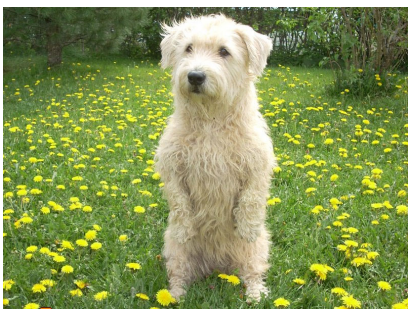
- Använd en stark belöning
- Träna med småhungrig hund
- Träna i mycket korta pass (några få minuter)
- Traggla inte! (inga eller mycket få upprepningar per tillfälle)
- Träna inte samma sak/sport för ofta
- Omväxling är en viktig nyckel
- Anpassa träningen efter hunden
- Konkurrens kan funka
- Var uppfinningsrik, ha kul med hunden

I några kommande nummer av Glenbiten kommer det att presenteras mer innehåll och tips för respektive punkt.

*// Ing-Marie Alfredsson,
aktiv glenägare och instruktör inom agility och viltspår*

FÖR 10 ÅR SEDAN ... 2011 ÅRS ALMANACKA

Någon som minns?

		
Januari månad Fotograf: Ingela Ryhede	Februari månad Fotograf: Susanne Brink	Mars månad Fotograf:Ulrika G-Bergmark
		
April månad Fotograf: Richard W	Maj månad Fotograf: Richard W	Juni månad Fotograf: Susanne Brink
		
Juli månad Fotograf: Emma Lindberg	Augusti månad Fotograf: Lena Gustafsson	September månad Fotograf: Ulf Lindberg
		
Oktober månad Fotograf: Tom Morell	November månad Fotograf: Marianne Ahrne	December månad Fotograf: Richard W

GWENDOLYN OCH EMETH hälsar våren

Det har varit en riktig vargavinter. Hurra för det! säger Gwendolyn och Emeth; hu! kacklar mina hönor som knappt vågat sig ut genom luckan så länge det var snö.

VAR förresten – efter den underbara vårvärmen för lite mer än en vecka sedan vaknade vi idag till en kritvit värld och minusgrader igen. Fyra ekorrar åt, lekte och jagade varandra under lönnen där fågelmatarna hänger, och spåren i snön avslöjade besök av både harar och räv. Emeth och Gwendolyn störtade hoppfulla ut men några ekorrar fick de inte tag i. Som tur var! Glennar klarar det mesta men inte att klättra i träd.

Sedan nyår har vi varit på tre olika resor till Skåne. Jobb för mig, rent nöje för hundarna. I Höllviken bodde vi i ett hus jag fått låna, fem minuter från havet. Underbart att vakna på morgonen och höra vågornas dån. Vi gick ner till den milsvida stranden, ännu obefolkad innan dagens arbete började, och jag släppte dårarna lösa. De rusade i vild entusiasm genom sand och tång, rullade runt och över varandra och testade det iskalla vattnet.

SÅ kul! hojtade de. Äntligen lite omväxling!

En morgon stod ett stort rådjur alldeles utanför fönstret på tomten i Skåne. Hundarna kände av det och hoppade upp och ner som kängurur medan rådjuret stod alldeles stilla. Jag upptäckte att det fanns ett rådjur till men på granntomten, bakom ett högt staket. De två verkade vara vänner och helt rådvilla för att de råkat skiljas åt, så jag gick ut gjorde vad jag kunde för att hjälpa till med återföreningen. Det gick bra till slut. ”Mitt” rådjur lyckades hoppa över det höga staketet, ut till kompiserna. Och så försvann de in i villaträdgårdarna. Gwendolyn och Emeth blängde lite på mig. Varför fick inte VI jaga rådjur, tycktes de säga.

Både Gwendolyn och Emeth tolererar att jag arbetar vid datorn. Bara jag gör det i soffan där vi är alla tillsammans. Men på senare tid har jag ett par gånger hemfallit åt en passion från barndomen: att lägga pussel med 1000 bitar och då måste jag sitta vid köksbordet. Det HATAR hundarna med rödglödgat hat. De känner att jag mentalt flyttar ut, försvinner in i en annan värld där de inte har någon plats. Så de gör allt för att störa mig. Emeth glensitter framför mig – och vet mycket väl att jag då inte kan stå emot honom – och Gwendolyn sätter sig under bordet och krafsar på mitt ben. Hjälper inte det gnyr hon på det där sättet som går rakt in i hjärtat. Sen hoppar Emeth upp i kökssoffan och knuffar in sitt stora huvud under min högra arm. Pusselbitar far i luften och hamnar på golvet.

- Är det inte trevligare så här? undrar han. Det tycker åtminstone jag. Det är nog bra att de stör mig. Annars skulle jag kunna pussla månader i sträck.

På vår senaste Skåneresa bodde vi hos Mats och Lars, två bröder som gjorde efterarbetet på en liten kortfilm jag spelat in i november. Båda var förtjusta i hundar, Mats hade en taxvalp som hette Edith, och Lars lagade köttbullar enbart för Emeth och Gwendolyn. Tillsammans med Edith åkte vi på långpromenad i en sagolik bokskog, där många rastade sina hundar. Mina fick vackert gå i koppel men var nöjda ändå. Det fanns mycket att lukta på, mycket som var spännande och nytt. Att vara med i arbetet i klipprummet var också trevligt, tyckte de. Det kan nog bli lite väl ensamt ibland med bara mig och hönsen i ödemarken. Men nu väntar vi på våren. Snödroppar och vintergäck har kommit upp ur jorden, och har vi tur överlever de dagens täta snöfall. Emeth och Gwendolyn struntar i vilket. Snön är underbar, våren är underbar; varje dag i livet för med sig en stor eller liten underbar överraskning.

Marianne Ahrne

Hälsning från Hagrid

Hej på er alla glenfans!
Mycket tal om vaccin nu.
Jag har tur som kan beställa mitt egna "förråds-kvalstervaccin" en gång i månaden. Inga problem med sprutan alls numer.

Här är jag med svägerskans Molly. Visst är hon söt! Vi är bara kompisar.

Matte säger att det är dags att trimma mig. Det blir en före och efter bild till nästa nummer....

Jag är inte mycket av en knähund men när det är minus 19 och man måste fika utomhus, ja då sitter jag gärna i knät. Efter en vecka utan familjen är jag också rätt nöjd, i ett knä, i bilen hem, med alla samlade i samma låda.

Jag har fyllt 4 år nu och blev uppvaktad av min första matte Ulrika. Tänk att hon kom ihåg!

Kanske blir jag mindre galen av att möta hanhundar i kvarteret nu. Men vissa tål jag bara inte... Är det så för er också? Ha det så bra och happy St Patrick's Day! - Hagrid

FRÅN FORSKNINGSFRONTEN

STRAFF ELLER BELÖNINGAR?

En gammal motsättning i hundvärlden handlar om vilka metoder som är mest effektiva och bäst för både ägare och hund när man tränar. En grov uppdelning kan göras mellan bestraffnings- och belöningsbaserade metoder, där de förstnämnda använder sig av obehag för hunden när den inte beter sig som man önskar, medan de senare använder sig av belöningar när hunden gör rätt.

Båda sätten kan användas för att få en hund att lära sig saker, men frågan är vad de har för effekt på hundens välbefinnande, och på relationen till ägaren. Forskningen har även tidigare visat att hundar med en historik av bestraffningsbaserad träning har större risk att utveckla osäkerhet och olika beteendeproblem, men det har hittills varit baserat på enkäter och uppgifter från ägarna.

I en ny studie har nu en portugisisk forskargrupp använt sig av betydligt noggrannare experimentella metoder för att undersöka detta. Man valde ut åtta olika hundskolor och filmade en serie kurstillfällen i vanlig vardagslydnad för att på ett objektivt sätt kunna klassificera metoderna som användes. Skolorna kunde sedan klassificeras som antingen huvudsakligen bestraffningsbaserade eller huvudsakligen belöningsbaserade.

Sedan studerade man totalt 92 hundar av olika ras och kön över en treårs-period. Hundarna videofilmades under träningspass och testades senare i ett så kallat "judgement bias"-test. Ett sådant test mäter hur hunden reagerar på ett tvetydigt stimulus, det vill säga något som inte har en given innebörd för hunden. Sedan tidigare vet man att hundar som är stressade eller deprimerade vanligtvis tolkar sådana stimuli som att de betyder något negativt, medan harmoniska och ostressade hundar tolkar dem positivt.

Resultaten visade att hundar som tränades med bestraffningsbaserade metoder i högre grad visade stressrelaterade beteenden under själva träningen, och de hade högre nivåer av stresshormoner i salivprov som togs i anslutning till lektionerna. Samma hundar var dessutom mer "pessimistiska" i "judgement bias"-testet, vilket tyder på en långvarig negativ effekt på hundarnas psykiska tillstånd.

Forskarna drar slutsatsen att bestraffningsbaserad träning riskerar att försämra hundars välbefinnande, både under själva träningen och länge efteråt. Det här är den första experimentella studien av träningsmetoders effekter, och den ger starkt stöd åt tidigare, mer subjektiva rapporter.

Källa: www.perjensen.se

NÄSTA NUMMER AV GLENBITEN KOMMER I JUNI
SKICKA IN MATERIAL TILL : glenbiten@saigit.se

SENAST DEN 15e MAJ

Regler för publicering i Glenbiten.

Redaktören förbehåller sig rätten att bedöma vad som är lämpligt att publicera.

Material från anonym avsändare kommer inte att publiceras.

Material som innehåller kränkande inslag, personliga angrepp, tvivelaktig information eller liknande kommer inte heller att publiceras.

För övrigt insänt material ansvarar aktuell textförfattare.

Önskar ni materialet i retur, vänligen bifoga ett frankerat svarskuvert.

För innehållet, samt texthanteringen, i annonser och artiklar ansvarar skribenten till fullo.

Du får ha signatur i tidningen men måste då bifoga namn och adress.

Det som göms i tö kommer fram i snö...